

EU-politikken er jo en afdeling for sig selv. Den er Dansk Folkeparti ikke enig med regeringen i. Sådan er det. Det ved regeringen.

Kl. 13.05

Vi er af den opfattelse, at de store, afgørende beslutninger med hensyn til Danmarks engagement i Den Europæiske Union træffes af det danske folk ved folkeafstemninger. Vi er også af den mening, at når der har været en folkeafstemning, så efterlever og respekterer man naturligvis resultatet. Man prøver ikke igen og igen og igen og venter hele tiden på, at stemningen nu skal blive til fordel for et ja til de forskellige områder, som regeringen godt vil have. Man respekterer altid folkets afgørelse. Man går ikke og lurer og venter på, at der er en opinion, meningsmålinger, som lige pludselig skulle vise noget andet.

Jeg skal minde om, at dengang man udskrev folkeafstemning om en fjernelse af den danske krone og en indførelse af euroen, ja, da troede man faktisk på i den daværende regering – og jeg må så også sige i den nuværende – at man ville få ret. Det fik man ikke. Den danske befolkning ville noget andet.

Statsministeren har antydnet, at der ikke røres ved de danske forbehold, før der er en folkelig vilje til, at der skal røres ved dem. Jeg mener, det er en meget klog beslutning, som regeringen her har truffet, og der skal være en ægte folkelig vilje. Man skal faktisk mærke et pres udefra på, at der nu skal ske noget herindefra, før man lægger en ting ud til folkeafstemning.

Jeg vil i al beskedenhed give statsministeren dette råd: Lad være med at bruge energi eller kostbar tid i denne valgperiode på overhovedet at overveje at røre ved Danmarks forbehold. Der er masser af langt, langt vigtigere opgaver at tage fat på; jeg har allerede nævnt nogle stykker af dem.

Folketingsvalget fik som det altoverskyggende tema udlændingepolitikken. For første gang i den tid, jeg husker folketingsvalgkampe, drøftede også andre politikere muligheder for at stramme på en lovgivning, man havde trukket ned over hovedet på det danske folk. Sådan måtte det også være denne gang. Danmarks fremmedpolitik er det emne, som i ca. 10-15 år flittigst er blevet diskuteret på arbejdspladser, i sportsklubber, i foredragsforeninger, blandt venner og bekendte i danske familier og i de senere år ikke mindst i medierne.

Jeg synes nok, at der herinde har været en meget lille vilje til først at debattere og ikke

mindst til at gøre noget ved forholdene. Vi diskuterer emnet, og vi forholder os til det, netop fordi det er et problem, fordi udviklingen er foruroligende. De kriser, vi har været igennem i danmarkshistorien, og det har jo været mange, er vi altid på den ene eller den anden måde kommet igennem, fordi vi havde en national samhørighed. Vi vidste, hvor vi stod. De trusler og det tryk, der kom udefra, havde vi generelt en fælles holdning til, grundfæstet som vi var i kærligheden til det danske folk og fædrelandet.

Det har beklageligvis ikke været tilfældet med hensyn til den umådelig store indvandring, der siden 1983 er foregået. Jeg har selv midt i 1980'erne, da jeg kom i Folketinget, forgæves advaret imod denne trussel mod nationens fundament, som indvandringen er, og siden Dansk Folkepartis stiftelse i 1995 har vi ihærdigt arbejdet på at få udlændingeloven ændret. Det er der naturligvis en grund til, for medens vi som nævnt tidligere i Danmark har haft en generel fælles holdning til vore kriser, er det danske folk denne gang splittet. Genialt, kan man sige fra tilhængerne af udlændingelovens side, men ikke til fordel for danskerne. Familierne er spaltede, venskaber er på prøve. Danskere har man spillet ud mod danskere. Kan det være mere nedrigt?

Beskyldninger om en skinger tone i valgkampen kom man selvfølgelig også med, da de saglige argumenter ophørte. Jeg hørte også skingre toner i valgkampen, men de var anderledes end dem, jeg hørte fra den anden side. Jeg hørte meget skingre toner, da det gik op for tilhængerne af udlændingeloven, at danskerne faktisk mente alvorligt, at der skulle gøres noget ved det problem.

Kl. 13.10

Arkitekten og bygmesteren for den landsskadelige udlændingelov, som blev vedtaget i 1983, hed henholdsvis Hans Gammeltoft-Hansen og Poul Schlüter, begge af sind gemytlige, men lidt behagesyge personligheder, der næppe havde nogen som helst anelse om, hvad det egentlig var, de satte i gang. De gjorde det nok ikke af ond vilje, men det var ondt, det, der skete, og det er ondt, det, der har været efterfølgende.

I dag har piben fået en anden lyd, i dag falder demografer, eksperter af enhver art over hinanden og egne ben for at advare. De erklærer sig nu chokerede over, hvor svimlende hurtigt indvandring og fødselsmønstre er i færd med at ændre vort lands etniske og kulturelle sammensætning – med god grund, for allerede nu er